کیمیا گر

ناول

لیکوال پاولو کویو

خلاصه او ژباړه: صفیه حلیم

د لیکوال په اړه

د پرتگالي ژبې نامتو ناول، " کیمیا گر" دپاولو کویو له خوا په ۱۹۸۸ م کې له چاپه راوتلو. له هغې راهیسې دا کیسه په ۶۷ ژبو کې ژباړل شوې او په ۱۵۰ ملکونو کې ولوستونکي لري.
پاولوکویو د برازیل اوسېدونکې دې او په ۱۹۴۷ م کې په "ریو ډي جنیرو" کې وزیږېدو. د ځوانۍ په درشل کې ده غوښتل چې لیکوال شي او تل به یو باغي په شان خبرې کولې. د خپل چلن له کبله درې وارې پاګل خانې کې داخل کړې شو چې دې به ترې وتښتېدو. اخر دمور پلارپه خوښه د حقوقو پوهنځي يې ولوستو. د ۱۹۶۰ م په کلونو کې دې لکه د نورو ځوانانو د جنوبي امریکه او اروپاي ملکونوکې وگرځېدو. ده به د نورو لیکنو سره سره سندرې هم لیکلې.

کیسه

هغه ځوان شپون "سانتیاګو" نومېدو چې ماښام د خپلو پسونو د رمې سره په بیدیا کې د یو کلیسا کنډوالو ته ورسېدو. د دې کلیسا چت لا پخوا غورځېدلې و او اوس پکې د اینځر او د توتانو ونې راټوکېدلې وې. په ځینو ونو کې د مصر شهتوت هم شنه شوي و.

شپون د شپې لپاره هلته تم شو او ټوله رمه یې له ماتې دروازې وردننه شو.
په هغه دروازه یې څو دړې ودرولې چې رمه یې اخوا دیخوا ولاړه نشي.
په دې سیمه کې لیوان نه و خو یو ځل پخوا ترې یو څاروې تښتېدلې و نو
.یبا ټوله ورځ ورپسې لالهانده گرځېدو
ده پخپل واسکټ د فرش یوه برخه پاکه کړه او سملاستلو. هغه کتاب چې
تر اوسه یې پورا نه و ولوستې، د سر لاندې کېښودو، " باید زه غټ کتابونه
ولولم چې په ولوست یې زیات وخت تېرېږي اوبالښت لپاره ښه وي. ده د
کتاب لومړې پاڼه ولوستله چې پکې د یوې جنازې زکر و او ډېرخلک وچې
گران نومونه یې و. ده ځان سره وویل، که یو ورځ زه کتاب ولیکم نو
.خلک به پکې لړ وي او نومونه به یې اسانه وي
دې چې له خوبه راویښ شو نو لا تیار وه. د مات چت نه یې په اسمان کې
یو څو ستورې لیدې شول. ځان ته یې وویل، " لږ نور خوب به وکړم" یو
څو شپې کېدې چې ده یو خوب لیدلو او نن د خوب د پورا کیدو نه وړاندې
دې راویښ شوې و. ده هغه اوږد کوتک ته لاس کړو چې په معمولي
خوزښت به یې ډېر څاروي راپاسول. داسې لکه چې په یو مرموز شې د
هغه کوتک سره تړلې و. دې د تېرو دوو کلونو نه شپون و او رمه به یې د
خواړو او اوبو په لټون گرځووله. ځان سره یې وویل، " دومره راسره
عادت شوي دي چې زما د کار په محال وېش خبرې دي. داسې هم کېدې
"شوه چې زه د دوي په محال ویش پوهیدلې
څو پسونه لږ وروسته راویښ شول او شپون نورد نومونو په اخیستو یو یو
راپاسوو. داسې یې گڼل چې دې هغوي ته هر څه چې واي، دوي پرې
پوهېدې. کله کله به یې دوي ته د خپل کتاب هغه برخې هم ولوستلې چې
پخپله به یې خوښ شو. کله به یې د خپل یواځېتوب یا د خوښۍ کیسه ورته
وکړه. د کومو باندو نه چې به تېر شو نو د هغې په اړه به یې خپل نظر
.پسونو ته ویلو
د تېرو څلورو ورځو نه ده ورته د تجار د لور خبرې کولې. تجار په هم
هغه کلي کې اوسېدو چې د څلورو ورځو مزل ورته پاتې و. شپون دې
کلي ته تېر کال تللې و. تجار وچ توکي پلورل او په دې یې ټینگار کوو
چې د پسونو وړۍ به د ده په مخکې اوویستل شي چې څوک یې دوکه
نکړي. شپون ته خپل یو ملگري د تجار درک ورکړې و او هلته چې
ولاړو نووې ویل " زه د خپلو پسونو وړۍ خرڅول غواړم." د هغه په

دکان کې ډېره ګڼه ګوڼه وه نو تجارورته وویل چې تر غرمې انتظار دې وکړي. شپون د دکان د دهلیز په پوړو د خپلې خلتې نه کتاب راوویستو او .په مطالعه بوخت شو

خدای خبر شپانه څنګه کتابونه ولوستلې شي؟" د ده څنګ ته یوې جینۍ " وویل. هغې د اندلس د جینکو لباس اغوستې و، ویښته او سترګې یې تور و او لکه د یو فاتح مخ یې لرلو. ده ورته وویل " زه د کتابونو نه زیات د خپلې رمې نه زدکړه کووم." بیا دوي دواړه په خبرو شول او تر دوو .ساعتونو یې خبرې کولې

جینۍ د تجار لور وه او د کلي د ژوند په اړه یې وویل چې هلته ټولې ورځې یو شان وي. شپون ورته د اندلس د ورشوګانو او د ځینو ښارونو په اړه خبره وکړه چې دی پکې ایسار شوې و. د پسونو پر ځای د یوې جینۍ سره خبرې د ده لپاره ښه بدلون و. جینۍ ترې پوښتنه وکړه، " تا ولوستل له کومه زده کړي دي؟" شپون وویل " په ښوونځي کې، لکه د نورو په شان" " جینۍ وویل، " ته چې ولوست کولې شې نو بیا رمه ولې پیایې؟

شپون په ځواب کې څه نشو ویلې او خبره یې واړوله. دې پوهېدو چې جینۍ به چرې هم د ده په خبره پوه نشي. ده ورته د خپلې مسافرۍ کیسې کولې چې جینۍ په حیرانتیا اورېدې. شپون ته دې حالت خوند ورکړو او ارمان یې وکړو چې کاشکه تجار پخپلو کارونو نور هم بوخت پاتې شي او دې درې ورځې هم هلته ناست ووسې. خو تجار له غرمې وروستو اوزګار شو او ده ته یې د څلورو پسونو د وړۍ لیرې کولو وویل. شپون ته یې "پیسې ورکړې او وې ویل، " بل کال ته بیا راشې

اوس کال تېر شوې و او په څلورو ورځو کې دې هغه کلي ته تلونکې و. ده خپلو پسونو ته وویل، " که زه له هغې جینۍ هېر ووم نو هیڅ فرق نه کوي، زه د ډېرو نورو کلیو جینکۍ پیژنم" خو پخپل زړه کې یې احساس .کولې شو چې هغې جینۍ ورته له نورو توپیر لرلو

لمر په ډوبېدو و او ده د رمې مخ د لمر لوري ته کړو. د پسونو په اړه یې سوچ وکړو چې دوي یواځې د خوراک او د اوبو په غم کې وي، نور د هیڅ شي پرواه نه لري. بیا یې د خپل خوب په اړه چرت وهلو چې ببګا یې بیا لیدلې و. هغه د شپې څه نه و خوړلي او سهار وختي یې رمه روانه کړه. لمر اوس تود او په دې وخت به د هسپانیې ټول خلک د غرمې ویده و. د شپې به هوا یخه شوه او ده به خپل واسکټ په ځان تاو کړو. اوس

دوه کاله کېدې چې دې د اندلس په لر و بر کې ګرځېدلې و. د ټولو ښارونو نومونه يې زده و. دا ځلې يې هوډ وکړو چې هغې جينۍ ته به واې چې ده .ځنګه ليک ولوست زده کړې و
دې د شپاړسو کالو ترسن پورې مکتب ته تلو او د مور پلار يې ارمان و چې دې پادرې شي. د کروند ګرو لپاره دا د وياړ خبره وه چې زوې يې پادرې شي. ده هسپانوې او لاطينې ژبې زده کړې خوغوښتل يې چې د ټولې نړۍ په اړه معلومات وکړي. د انسانانو په اړه يې پوهه غوښتله.
اخر يوه ورځ پلار ته چې پټې يې اوبه کول، وويل چې دې د مذهب سره .هيڅ علاقه نه لرې او ګرځېدل غواړې
پلار ورته وويل. " زويه، زمونږ له کلې د ټولې نړۍ خلک تېرېږي. دوې د نويو شيانو په لټون راغلې وې، خو کله چې بېرته ځې نو هيڅ بدلون پکې نه وې " زوې ورته وويل، " زه هغه مانۍ ليدل غواړم چې دا سيلانيان پکې اوسېږي." پلار ورته وويل. " دوې چې زمونږ کليو ته راشې نو واې ټول عمر دلته پاتې کېدل غواړې، ګوره بچيه، دوې ډېرې پيسې او د سياحت لپاره وسايل لرې. په مونږ کې يواځې شپانه سياحت کولې شي چې د خپلې رمې سره ګرځي. " زوې ورته وويل، " ښه نو بيا زه به د شپنو ژوندپېل کړم" پلار ورته نور څه وونه ويل. په بله ورځ يې يوه کسوړه د ده په لاس کېښوده چې پکې د لرغونې هسپانيې د سرو زرو درې سيکې وې. ورته يې وويل، "يوه ورځ مې زمکه اړوله نو په دې پټيو کې مې موندلې وې، ما ستا لپاره دا د ميراث په توګه وساتل. اوس پرې پسونه واخله او .ځروه يې." بيا يې زوې ته دعا وکړه او دې يې رخصت کړو
شپون سره اوس د پسونو نه علاوه د لېڼ دېڼ لپاره يو واسکټ او يو کتاب و. کله چې لمر پرېوتو نو ده چرت وهلو، " زه به سبا تر غرمې " تعريفه " ښار ته ورسېږم، هلته به د دې کتاب په بدل کې يو غټ کتاب واخلم، ږيره به وخرېم، ويښته به لنډ کړم او ډوډۍ به واخلم. د جينۍ په اړه يې هم سوچ وکړو. خو دا منفي خيال يې نشو کولې چې هغه به واده شوې وي. ده د خپل خوب په اړه چرت وهلو او ناڅاپه د چا خبره يې په زړه شوه چې په تعريفه کې يوه سپين سرې ښځې خلکو ته د خوبونو تعبير .ښودلو
په بله ورځ شپون د هغې سپين سرې مېرمنې د کور په يوه کوټه کې ناست و او هغې د ده دواړه لاسونه پخپل لاس کې نيولې، څو دعاګانې وويلې.

ډېر وخت هم دغسې تېرشو نو ده خپل لاسونه ترې رابنکل " زه خو درته د لاس ښودلو له نه یم راغلې." ښځې ورته وویل، خوبونه د خداې ژبه وي، ما ته خپله معاوضه راکړه او خوب راته بیان کړه. " شپون اوس پښېمانه و چې ولې دلته راغلو خو خپل خوب یې ورته وویلو، " ما دوه وارې دا خوب لیدلي دي، چې زه د خپلې رمې سره په ورشوکې یم. یوه ماشومه رابنکاره شي او څو شېبې د پسونو سره لوبې کوي. بیا ناڅاپه ما پخپلو دواړو لاسونو کې اوچت کړي او د مصر په اهرامونو مې ور واچوي. ماشومه راته واي، که ته دې ځاې ته ورسېدې نو یوه پټه خزانه به ترلاسه کړې. کله چې ماشومه راته د خزانې اصل ځاې رابناي نو زه راویښ شم. دواړه ځلې هم داسې شوي دي."

ښځې څو شیبې غلې پاتې کېدو وروسته وویل، " زه اوس تا نه هیڅ معاوضه نه اخلم، خو که هغه خزانه دې وموندله نو لسمه برخه به یې زما وي." شپون په خندا شو او د تعبیر د څو پېسو په سپما خوشاله شو. ورته یې وویل، " ډېر ښه تعبیردې " ښځې ورته وویل، " ما سره لوز وکړه او څوگند پورته کړه چې زه تا ته کوم تعبیر ښایم، د دې په بدل کې به ما ته د خزانې لسمه برخه راکوې."

شپون ورته څوگند وخوړو چې د ده غوښتنه به پورا کوي. ښځې ورته وویل، " د مصر اهرام وجود لري او ته باید هلته ورشې او هغه خزانه پېدا کړې چې ته به پرې ډېر شته من شې" شپون حیرانه او وېزاره شو. د دومره وړوکي خبرې لپاره دلته د راتلو څه اړتیا وه ؟ خو بیا یې زړه تسلي شو چې د تعبیر لپاره یې پیسې نه وې ورکړې. د ښځې نه یې پوښتنه وکړه چې دې به مصر ته څنگه ځې؟ هغې وویل، " دا زه درته نشم ویلې، زما کار د خوب تعبیر ښودل و" شپون وویل، " او که زه چرې هم مصر ته ولاړ نه شم نو بیا؟" ښځې وویل، " بیا هیڅ مه راکوه ...داسې به په لومړي ځل خونه وي...ډېرو خلکو راسره داسې کړي دي چې معاوضه یې رانه وخوړه. بس اوس ولاړ شه چې ډېر وخت دې راضایع کړو"

هلک مایوسه شو او هوډ یې وکړو چې بیا به په ژوند پخپلو خوبونو باور نه کوي. ده خپل پسونه د یو ملگري سره پرېښې و. بازار ته ولاړو، د خپل وړوکي کتاب په بدل کې یې لوې کتاب واخستو او څه د خواړو شیان یې هم راوړل. ده په ښار کې له خلکو سره لیدل چې د ده د سېل خونده وره

برخه وه. غرمه د يو دکان سيوري کې کېناستو او چې ډوډۍ يې وخوړه نو د کتاب په ولوستلو بيپيل وکړو.
شپون د دکان په پوړو ناست و چې يوسپين ږيرې راغلو او ورسره کېناستو. ده سره يې خبرې کولې خو شپون ورسره په سمه خله ونه غږېدو. خپل کتاب ته يې کتل خو د تجار په وړاندې د پسونو د وړۍ لرې کولو په اړه يې چرت وهلو. بوډا ترې د کتاب پوښتنه وکړه او شپون غوښتل چې هلته نه پاسي او ليرې په يو بينچ کېني. خو بيا يې د پلار خبره په زړه شوه چې د سپين ږيرو احترام کول پکار دي.
کتاب يې سپين ږيري ته ورکړو. خو په اصل کې ده د کتاب نوم نشو تلفظ کولې نو فکر يې وکړو چې که بوډا هم وربانديې نه پوهېدو نو پخپله به پيکه شي، بوډا د کتاب پاڼه واړوله او وې ويل، " دا ډېر خشک کتاب دې"
شپون ټکان وخوړو چې بوډا هغه کتاب له ده وړاندې ولوستې و. که دا خشک و نو وخت يې لرلو چې بدل يې کړي. بوډا وويل، "په دې کې هم هغه څه ليکلي دي چې په نورو کتابونو کې دي" شپون د سپين ږيري لباس ته وکتل چې د عربانو په شان و اواندازه يې ولګوله چې دې به د افريقا نه راغلې وي چې د "تعريفه" نه د څو ساعتو په مزل وه او د کشتۍ د لارې يو خليج نه په تېرېدو ورته خلک تلې شول. د ښار په بازارونو کې به ډېر عربان ښکارېدل.
ده له سړي د ځاې پوښتنه وکړه نو هغه وويل، "زه د ډېرو ځايونو يم او زما نوم " مالکي زيديک" دې. " له ده يې وپوښتل، " ته څومره پسونه لرې؟"
شپون وويل، " ډېر دي" ده احساس کوو چې هغه سړې د ده په اړه له ډېر څه نه خبر و او ده غوښتل چې ځان ترې خلاص کړي. کتاب يې بېرته وغوښتو نو سپين ږيري وويل، " که ته ما ته د خپلو پسونو لسمه برخه راکړې نو زه به د پټې خزانې په لټون کې ستا مرسته وکړم."
شپون ته خپل خوب را ياد شو او په زهن کې يې هر څه واضح شول.
داسې يې انګېرله چې دا سړې د هغې مېرمنې مېړه دې چې رانه يې معاوضه وانخسته. اوس دې ترېنه پسونه غواړي چې يو څه رانه بوت کړي. پخوا له دې چې هلک ورته څه ويلې وې، سړي خپله امسا واخسته او د دکانونو مخ ته په شګه يې څه وليکل. د ده له سينې يوه وړانګه راوځليده چې د شپون سترګې يې خيره کړې. سړي د خپلې ټوپۍ سره هغه وړانګې پټې کړې او د شپون ديد چې سم شو نو په شګه ليکلي الفاظ يې

ولوستلې شول. هلته د خپل مور، پلار اود هغه مکتب نوم یې ولوستل چې ده پکې سبق ویلې و. د تجار د لور نوم هم لیکلې و، سره له دې چې هغه پخپله تر اوسه د هغې له نوم خبر نه و. هلته داسې شیان لیکلي و چې په باره کې یې ده ته هیڅا خبره نه وه کړې.

سړي ترې پوښتنه وکړه، " ته رمه ولې پیاې؟ شپون وویل، " زه سېل کول غواړم ځکه" سپین ږیري یو نانواي ته اشاره وکړه چې د تنور مخ ته ولاړ و، " کله چې دې ماشوم و نو د سیاحت ارزو یې لرلو، خو لومړې د نانواي هټۍ یې پرانستله چې څو پیسې وګټي او سپما کړي. کله چې دې زوړ شي نو د یوې میاشتې لپاره به افریقه ته ولاړ شي. دې به چرې احساس نه کوي چې خلک د خپل خوب درینتیا کولو صلاحیت هم لري"

سړي د کتاب پاڼې اړولې او یو متن یې ورته ولوستلو. ده ته دا کار مداخلت ښکاره شو او پوښتنه یې وکړه" ته دا ولې ما ته ښاې؟ سړي وویل، "ځکه چې زه غواړم ته پخپل قسمت ځان پوهه کړې. که غواړې چې د خزانې په اړه درته څه ووایم نو سبا په دې وخت راته د خپلې رمې لسمه برخه راکړه." بیا دا سړې د بازار په یو ګوټ پیر ورک شو.

شپون بیا د کتاب په ولوستلو بوخت شو خو اوس یې فکر بل ځاې و. دې نانواي ته ولاړو او یوه ډوډۍ یې ترې واخسته. د ډوډۍ په خوړلو دې ښار کې وګرځېدو او هغې ودانۍ ته ورسېدو چې په یوې کړکۍ کې خلکو افریقه ته د تلو لپاره ټکټونه اخستل. دې څه وخت هلته ولاړ و او سوچ یې کوو چې که یوه پسه خرڅه کړي نو افریقه ته تلې شي. بیا د خپلو پسونو ته د تلولپاره په لاره روان شو. کله چې دې د ښار د لرغونې ماڼۍ څنګ نه تېرېدو نو د ډبرو جوړ په هغو پوښیو وختلو چې بره دېوال ته تللې وې.

یو چا ورته وېلي و چې له دې پوښیو د سمندر نه وراخوا د افریقه زمکه ښکارېده. دا یې هم اورېدلي و چې یو وخت عرب قبایلو ټوله هسپانیه نیولې وه. بره له دیوال هغه ټول ښار لیدې شو. هغه وخت باد دده په مخ ولګیدو. دې باد ته به خلکو " لیوانتر" ویل چې د شمالي افریقه مسلمانان ورسره راغلي و." هغه چرت وهلو چې د پسونو سره پاتې شي او که خزانې پسې ولاړ شي. یو هغه څه و چې دې ورسره اشنا و، د بل ارمان یې لرلو. بیا ځان ته یې وویل، " ما خپل مور پلار پرېښودل او هغوي به اوس عادت شوي وي، زما پسونه به هم بې له ما عادت شي "

په بله ورځ ده شپږ پسونه له ځانه سره کړل او هم هغه دکان ته ولاړو چې مخې ته یې د سپین ږیري سره لیدل. هغه ته یې وویل، " زه حیران یم چې زما ملګري رانه ټول پسونه وپلورل او ویل یې چې د ده رمه ساتل خوښېده " سپین ږیري وویل، " هم دغسې کیږي، دې ته د حمایت اصول واي چې یو ځواک درته د بریالیتوب لاره هواروي" بیا هغه د پسونو معاینه وکړه. یوه پسه پکې ګوډه وه خو هلک ورته وویل چې دا د دې عېب نه دې ځکه دا په ټوله رمه کې هوښیاره وه او ډېره وړۍ به یې ورکوله.
سړي د خزانې په اړه ورته وویل چې دا د مصر د اهرامونو سره نږدې ده او د دې په لټون په هر یو شګون ځان خبروې. داسې شګون په لاره به درته ښکاره کیږي. په دې وخت کې یوه لولکۍ (پرپرکې یا بورا) د دوي ترمنځ په الوت شوه. ده ته د خپل نیکه خبره را په زړه شوه چې کله یو پتنګ، پرپرکې یا چرچرۍ ستاسو په منځ کې راشي نو دا ښه شګون وي. سپین ږیري وویل، " ستا نیکه ریښتیا ویلي دي، دا ښه شګون وي" شپون حېرانه شو چې هغه څنګه د ده د زړه په خبره پوهه شو؟
سپین ږیري خپله قبا ورته پرانسته نو دې لا نورحیرانه شو. د ده په سینه د سرو زرو یوه تخته ځوړنده وه چې ورباندې په الماسو ډبرو څه لیکلي و. هم د دې تختې ځلا هغه پرون لیدلې وه. هغه سړي په تخته کې لګېدلي دوه کاڼي رابیل کړل چې یوسپین او بل تور و. " دا ډبرې " یوریم او تهومیم" نومیږي. توره ډبره د " مثبت " یا د " هو " مانا ورکوي او سپینه د منفي یا د " نه " کله چې ته په شګون پوهه نشې نو دا ډبرې به درسره مرسته وکړي". خو یاد لره چې خپلې فېصلې به پخپله کوې
شپون هغه ډبرې خپلې کسوړې کې کېښودې نو سړي ورته وویل، " دا مه هېروه چې د هرې پیښې سره به ته یو وارمخ کیږې. او د دې مانا به دا وي چې نور به هغسې نه کیږي. د شګون ژبه یاد ووساته او تر ټولو مهمه دا چې تر وروستۍ نتیجې خپل برخلیک مه هئروه." یوه کیسه یې ورته وکړه چې د خزانې لټون سره سره د خداې پاک د ښکلې نړۍ ننداره دې هم وکړې.
شپون چې د افریقه بندري ښار طنجه (طنجیر) ته ورسېدو نو هلته په یوې شراب خانې کې کېناستو او خلکو ته ځیر شو. سړو چلمونه څکول، ښځې په ډلو کې ګرځېدې خو مخونه یې پټ و، په منارونو کې ازانونه و او خلکو په ګډه پر زمکه سجدې لګولې. ده ته دا هر څه عجیبه ښکارېدل خو

په دې خفه و چې په عربي ژبې نه پوهېدو. چرت يې وهلو چې د دی ژبې نه پوهېدل به تر مصر د ده سفر اوږد کړي.
د پسونو په خرڅولو د ده کسوړه اوس د پيسو ډکه وه او زړه يې جوړ و چې دې به چرې يواځې نه وي. کله چې دې د پسونو سره ګرځېدو نو د زمکې او د اسمان په مشاهده او د لارې د موندلو هنر يې زده کړې و. په دې خبرو چې د مارغه شته والې ښاي چې په هغه زمکه به مار وي او چرته چې بوټې وي نو اوبه ورسره نږدې وي. ده له پسونو ډېر څه زده کړي و. د ترخو چايو نه يې ګوټ وکړو نو يو چا ترې په هسپانوي ژبې پوښتنه وکړه، " ته څوک يې؟ دې ارامه شو اوهغه عرب ته يې وکتل چې ږيره يې خرېلې او دريشي يې کړې وه. دې د هغه ښار اوسېدونکې ښکاريدو.
سړی ورسره کښيناستو نو چاې يې راوغوښتې او خبرې يېپېل کړې. د شپون نيت و چې ده ته د خزانې په اړه وواي خو بيا يې ژبه ونيوله چې هسې نه دې هم رانه لسمه برخه پکې وغواړي. ورته يې وويل چې دې د مصر اهرام ليدل غواړي. عرب ترې پوښتنه وکړه چې "د هغې لپاره خو ډېرې پيسې پکارې دي، ته دومره سرمايه لرې؟"
شپون ته دا پوښتنه عجيبه ښکارېده خو بيا يې د سپين ږيري خبره رایاده شوه چې " کله ته په ريښتيا يو څه غواړې نو د نړۍ هر شې د دې په تر لاسه کولو کې درسره مرسته کوي. " ده د واسکټ نه د پيسو کسوړه راوويستله اوهغه سړي ته يې ښکاره کړه. هغه وخت د شراب خانې خاوند د دوي خبرې په غور اورېدې. د پېسو د کسوړې په ليدو دې د دوي ميز ته راغلو او د هغه بل سړي سره يې په عربي ژبې خبرې وکړې. دې يو څه په قهرو. هغه کس ورته وويل،" دې غواړي چې مونږ له دې ځايه ووځو" شپون د مشروباتو د پېسو ورکولو هڅه وکړه نو د شراب خانې خاوند دې له متو ونيولو او په قهر يې ورته څه وويل. شپون له ده لوړ دنګ و او کولې يې شول چې ورسره پرزونې وکړي خو دې هلته مسافر و.
بل کس هغه يوې خوا ته ورتېله کړو او شپون يې له هغه ځايه راويستلو. بيا يې وويل، " دې ستا پېسو ته غل دې، طنجه د نورو افريقاې ملکونو په څېرنه دې. د دې خپل غله اوډاکوان دي. سبا به قاهرې ته روان شو خو زه به دوه اوښان واخلم او د دې لپاره مې پيسې پکارې دي" شپون ورته د پېسو کسوړه ورکړه او دوي د ښار په کوڅو کې روان شول. يو لوې ميدان

کې رنګا رنګ شیان په هټیو کې پلورل کیده. شپون نندارہ هم کوله او په هغه سړي یې نظر ساتلې و. یو وخت یې په زړه کې وګرځېدل چې د پېسو کسوړه ترې بیرته واخلي خو بیا یې چرت ووهلو چې دا د ملګرتیا اصول نه وي. دواړه روان و او کله کله به د خلکو په ګڼه کې هغه کس وړاندې یا وروسته شو. یوې هټۍ کې شپون یوه ښکلې توره ولیده اوورته ودرېدو. مخ یې واړوو چې ملګري ته ووای چې د هغې بیه ورته معلوم کړي خو هغه ورک و.

ده څو شېبې اخوا دیخوا وکتل خو داسې یې څرګنده نکړه چې دې وارخطا و. د خلکو ګڼه دومره وه چې ځان ته یې وویل، هم دلته به وي. ډېر وخت چې هغه ښکاره نشو نو دې په هم هغه ځای کېناستو. وخت نور هم تېر شو، ازان ووشو او خلکو لمونځ وکړو. بیا هر چا خپله هټۍ وتړله او بازار خالي شو. شپون هم هلته ناست و چې لمر په ډوبېدو شو. ده چرت وهلو چې نن د لمر خاته پر وخت دې د یو بل ملک اوسېدونکې و، د ده شپېته پسونه و، د تجار لور سره د لیدو ارماني و. اوس د ورځې په پای کې دې په داسې ملک کې مسافر ناست و چې په ژبه یې نه پوهېدو او یوه پېسه یې هم نه لرله.

بازار تش و او شپون په میدان کې یواځې ناست و. ځان ته یې زړه بد شو او له سترګو یې اوښکې توې شوې. ده چرې د خپلو پسونو مخ ته هم نه و ژړلي او اوس خجالت، خدای ته یې ژړل چې ورسره یې ښه چلند نه وکړې. بیا یې سوچ وکړو، هغه څوک چې په خوبونو باور کوي، خدای هم ورسره دا سلوک کوي. ده خپله کسوړه پرانسته چې که پکې د بیړۍ د خواړو نه پاتې ډوډۍ یوه ټوټه پرته وي خو هلته د ده واسکټ، کتاب او د سپین ږیري له خوا دوه ډبرې ایښې وې.

د ډبرو په لیدو د ده زړه ډاډه شو. که دا خرڅ کړي نو د بیرته تلو ټکټ یې پرې اخستې شو خو اوس به بېدار ووسي. ډبرې یې په جیب کې کېښودې او چرت کې شو. د شراب خانې خاوند ورته په عربي کې خبرداری ورکوو چې هغه سړی غل و. ده په جیب کې په ډبرو لاس وهلو داسې لګه چې دا یوه خزانه وه. د سپین ږیري خبرې یې را په زړه شوې چې یوریم او تهومیم نومې ډبرې به درته د شګون په پوهنه کې مرسته وکړي.

ده هغه ډبرې له جیبه راوویستې او بیا یې په کسوړه کې واچولې. هغه وخت یې فکر وکړو چې د سپین ږیري خبره ازمویل پکار دي. کسوړه کې یې د یوې ډبرې د نیولو هڅه وکړه خو په دې هڅه ډبرې په کسوړې کې یوې سوري نه بهر وغورځېدې. تر هغې دې خبر نه و چې د ده کسوړه سوری شوې وه. دې په زمکه ټیټ شو او دواړه ډبرې یې راواخستې. د ده زړه اوس خوشاله و چې سپین ږیرې ورسره و او د ډبرو په غورځېدو .ده ته یو تورې رایاد شو
شپون د چا په غږ راویښ شواو وې لیدل چې دې د بازار په منځ کې ویده و. سترګې یې وغړولې او د عادت له مخې یې د خپلو پسونو لټه وکړه. خوشاله شو چې د خپلې رمې نه بې غمه و، یوه ازادي یې احساس کړه چې دې اوس هر چرته تلې شو. راپاسېدو او ورو ورو روان شو. په یو ځای کې د خواږو پلورونکي خپله هټۍ د یو لرګین څپر لاندې جوړوله. هټۍ وال خوشاله په کار لګیا و. شپون د ده سره د څپر په اودرولو کې لاس وکړو او چې دا تیار شو نوهټۍ وال ورته د ورځې لپاره جوړېدونکي خواږو لومړۍ ټوټه ورکړه. شپون ترې مننه وکړه او د خواږو په خوړلو وړاندې ولاړو. هلته نور هټۍ وال هم په کار اخته و او یو یې په هسپانوي او بل یې په عربي ژبه خبرو ولیدل. داسې ښکارېده چې هغوي د یو بل په ژبه پوهېدل. په دې څو شیبو کې هغه دا زده کړي و چې د خبرو لپاره د ژبې پوهنه ضرور نه وه. دې د طنجه په کوڅو کې روان و او د سپین .ږیري خبره یې یادوله چې هر څه یو څپر وي
د دې ښار په یوې غونډۍ د بلورو پلورونکې تجار سهار راویښ شو او د هره ورځ په څپر یې ځان نارامه احساس کړو. ده د تېرو دېرشو کالو نه په دې غونډۍ د بلورو توکي پلورل. خو اوس یې مشتریان کم شوي و. د ده بل کسب نه و زده، بس هم دغه بلور یې ژوند و. یو وخت به ورته د اروپا خلک راتلل او د بلورو توکي به یې اخیستل، ګټه یې ډېره وه خو اوس یو بل ښار " سیوټا " کې لوې بازار جوړ و او سپلانیانو به خپله سودا هلته .کوله
په دې غونډۍ د ډېرو خلکو کاربار ته زیان ورسېدو او هټۍ یې تړلې، نورو ځایونو ته تللي و. خو د بلورو د تجار لپاره بله لاره نه وه. کله کله به یو چا د ده په هټۍ کې سر ښکاره کړو او یو نیم شی به یې ترې واخستو. نن هم هغسې ورځ وه. له سهاره دې اوزګار ناست و. خو د

غرمې له ډوډۍ لږ وړاندې یو ځوان د ده دکان مخ ته ودرېدو. د ده جامې سمې وې خو هټۍ وال پوه شو چې هغه پیسې نه لرلې. دې د ډوډۍ لپاره تلو خو اوس وځنډېدو تر څو هغه ځوان ولاړ شي.
د هټۍ د پاسه په یو بورډ لیکلي و چې دلته په ډېرو ژبو خبرې کیږي. هغه ځوان وردننه شو او هټۍ وال ته یې وویل، " که ستا خوښه وي نو زه به په شیشو کې ایښې د بلورو لوښي درته پاک کړم، په دې حال خو هیڅوک به درنه وانخلي" هغه د هټۍ وال د ځواب انتظار ونکړو او وې ویل، " د دې کار په بدل کې راته یو څه ډوډۍ راکړه" هټۍ وال تر هغې ورته هو یا نا نه وو ویلي.
شپون سره نور څه نه و او په دې ښار کې ورته خپل واسکټ بېکاره ښکارېدو. دا یې راواخستو او د بلورو لوښي او زینتي توکي یې پرې پاک صفا کړل. دې نیم ساعت په دې کار بوخت و او په دې وخت کې دوه مشتریان راغلل او سودا یې وکړه. کله چې ده کار خلاص کړو نو هټۍ وال په دروازه یو بورډ وځړوو او دې یې ځان سره نږدې ریستوران ته بوتلو. دوي په میز کېناستل، نو تجار وویل، " تا ته د صفاي اړتیا نه وه. په قران کې امر شوې دې چې اوږي کس ته ډوډۍ ورکړئ. " شپون پوښتنه وکړه، " نو بیا ولې دې رانه کار واخستو؟" هټۍ وال وویل، " ځکه چې په بلورو ډېره خاوره پرته وه او مونږ دواړو ته پکار وه چې د خپل زهن نه منفي خیالاتو خاوره مو لیرې کړې وې"
له ډوډۍ وروسته هټۍ وال ورته وویل، " زه غواړم چې ته زما په هټۍ کې کار وکړې، ځکه ته چې هلته وې نو دوه مشتریان راغلل او دا یو ښه شگون و" شپون ورته غاړه کېښوه، " زه پاتې ټوله ورځ به درسره کاروکړم، ټول دکان به درته پاک کړم. په بدل کې مې څو پیسې پکارې دي چې سبا مصر ته روان شم" هټۍ وال وخندل، " که ته ټول کال هم زما په دکان کې کار وکړې او گټه مو هم وکړه نو ته به دومره پیسې ونلرې چې مصر ته پرې ولاړ شې. ته خبر یې چې د دې سیمې او د مصر تر منځ یوه لویه صحرا ده"
دوي دواړه ډېر وخت خاموشه ناست و او شپون غوښتل چې دې مړ شي نو ښه به وي. هټۍ وال هغه خوشالي چې ټوله ورځ د ده په څېره لیدلې وه اوس نه لیده. ورته یې وویل، " زویه، زه به دومره پیسې درکړم چې بیرته

خپل ملک ته پرې ولاړ شي. " شپون پاسېدو، خپله کسوړه یې پرغاړه کړه "او وې ویل، " زه به درسره کار کووم، چې یو څو پسونه پرې واخلم
شپون تر یوې میاشتې د بلورو د تجار سره کار وکړو او اندازه یې وشوه چې دا د ده د خوښې کار نه و. تجار ټوله ورځ به ورته کتل او وېنا به یې کوله چې څه شې مات نکړي. خو ده کار جاري وساتلو او د هټۍ وال سختې خبرې یې هم په صبر زغملې. ده چې هر شې وپلورلو نو ګټه به یې د شپون سره شریکه کړه. ده اوس څو روپۍ سپما کړې وې او حساب یې وکړو چې که همدغسې کارکېدو نو په کال کې به د دې جوګه شي چې څو پسونه واخلي.
یوه ورځ یې هټۍ وال ته وویل، " زه غواړم چې د زینتي شیانو لپاره د شیشې یوه الماریۍ جوړه کړم. دا به له هټۍ بهرکېږدو چې د غره ډډې نه تېرېدونکي سیلانیان یې ووینې. تجار وویل، " ما چرې هم داسې الماریۍ نه ده جوړه کړې او که بهر مو کېښوده نو خلک به ورسره ټکر وکړي او هر څه به مات شي" شپون وویل، " زه چې کله د رمې سره په بېدیا ګرځېدم نو هلته پسونو ته د مار د چیچلو خطر و خو ما به بیا هم رمه بېوله".
تجار یو مشتري ته پام وکړو چې درې لوښي یې ترې واخستل. د ده کاربار اوس د پخوا په شان روان شوې و او نه یې غوښتل چې اضافه څه وکړي. د شپون نه یې پوښتنه وکړه، " ته د مصر اهرام ته ولې تلل غواړې؟" ده اوس د خزانې د خبرې نه ډډه کوله نو ورته یې وویل، " ما د دوي په اړه ډېر څه اورېدلي دي." هټۍ وال وویل، " اهرام د تیږو ډېرۍ دي، ته د خپل کور په انګڼ کې هم داسې ډېرۍ جوړولې شې" شپون ورته "وویل، " تا چرې د اوږد سفر خوبونه نه دي لیدلي؟

څو ورځې وروسته هلک بیا د الماریۍ خبره وریاده کړه نو هټۍ وال په قهرشو چې ولې د لوښو نندارتون جوړول غواړې. شپون وویل، " زه خپلو پسونوته تلل غواړم، اوس چې قسمت مو ښه دې نو له دې باید ګټه واخلو." هټۍ وال وویل، " د مسلمان په حیث زه پینځه فرایض لرم، یوه د خداې په وحدانیت باور، بل پینځه وخته لمونځ، دریم په رمضان کې روژې او څلورم د خپل مال نه بې وزلو ته ورکړه. پینځم حج دې.

هغه بله ورځ تا ویلي و چې زه دسیاحت خوبونه وینم نو زما خوبونه د مکې معظمې د زیارت په اړه وي، هغه ستا د اهرامونو نه هم لیرې دې." شپون "ورته وویل، " نو ته ولې خپل خوب نه ریښتیا کوې؟
ده وویل، "زه پوهیږم چې له ما بې وزله خلک هم حج ته ځي. زه هر کال زر وارې د حج خوبونه وینم. له دې صحرا تېرېږم. مکه زما منزل دې خو زه ورته تلل نه غواړم ځکه وېرېږم چې حج مې وکړو نو زما د ژوند جواز به ختم شي. بیا به کوم خوب وینم؟ په دې لاره ډېرې قافلې د حج لپاره ځي او ما سوچ کوو چې دومره پیسې سپما شوې نو ولاړ به شم. خوحج زما منزل دې او څوک چې منزل ته ورسیږي نو بیا نور خوبونه " .نشي لیدې. ما ته د حج خوبونه خوند راکوي
په هغه ورځ ده شپون ته د الماریَ جوړولو او د بهر ایښودو اجازه ورکړه. بیا دوه میاشتې تېرې شوې او د ننداړتون له کبله ډېر مشتریان دکان ته راغلل. ګټه ډېره شوه اوشپون حساب وکړو چې د کال تر پایه به دې نور پسونه هم واخلي او یو عرب تجار سره تجارت پیل کړي. ده اوس عربي ژبه هم زده کړې وه. هغه دوه ډېرې یوریم او تهومیم چې وروستي ځل یې په بازار کې لیدلې وې بیا یې نه وې لیدلې. د ده لپاره مصر اوس هم هغه هومره لیرې و څومره چې د تجار لپاره مکه معظمه خو ده نوي شیان زده .کړي و
یوه غرمه یې ولیدل چې یو سړی ګر په غونډۍ د ختلو نه وروسته په قهر زوره زوره لګیا و چې هلته د مشروب یوه هټۍ هم نه وه. شپون هټۍ وال ته وویل، " راځه هغو خلکو ته چاې ورکړو چې په غونډۍ خېژي" ده وویل، " شاو خوا ډېرې قهوه خانې دي" شپون وویل، " که موږ ورته د بلورو په ګلاسونو کې چاې ورکړو نو دوي به رانه لوښي هم اخلي" د هټۍ وال دا خبره خوښه نه وه او شپون ته یې وویل، " بیا به نور خلک هم دا کار پیل کړي او زه به ترې وروسته پاته شم" خو د ورځې په پای کې .یې ورته د چایو د خرڅولو اجازه ورکړه
د غونډۍ په سر چې سېلانیان راوختل نو مخامخ ورته د بلورو یو دکان کې د چایو ښځلو ځاې ښکاره شو. چاې په ښکلیو ګیلاسونو کې چې وخښل شي نو خوند یې ډېر وي. هر څوک د چایو نه وروسته هم هغسې ګیلاسونه د کور لپاره غواړي. په لږو ورځو کې د دې هټۍ شهرت هرځاې ته ورسېدو. سیلانیانو به نورو ته هم د دې هټۍ درک ورکوو اوځینې

سیلانیان به د هټۍ لیدو لپاره ورتلل. بیا نورو تجارانو هم ژر ژر داسې هټۍ پرانستې چې پکې د زینتي توکو سره چاې یې هم پلورل. خو د بلورو د هټۍ ځانګړتیا دا وه چې د غونډۍ په سر جوړه وه او هلته بله داسې هټۍ نه وه. مشتریان دومره ډېر شول چې هټۍ وال دوه نور ملازمان د کار لپاره وساتل او اوس د بلورو سره سره ده د چایو کاروبار هم پېل کړو.

شپون د لمر خاته نه وړاندې راویښ شو او خپل عربي لباس یې واغوستو. په افریقه کې اوس د ده یوولس میاشتې او نهه ورځې شوې وې. څپلۍ یې په پښو کړې او په پونیو ښکته شو. ټول ښار تر اوسه ویده و. ده د بلورو په ګیلاس کې د چایو سره د ډوډۍ یوه ټوټه وخوړه، د دکان نه بهر پیتاوي ته کېناستو او چیلم یې څکول. د ده د روپیو کسوړه اوس ډکه وه چې یو سل او شل پسونه اود بیرته تلو ټکټ یې پرې اخستې شول. ده له افریقه د شیانو د تجارت جواز هم تر لاسه کولې شو.
هټۍ وال چې راویښ شو نو دواړو چاې وڅښلې او شپون ورته وویل، زه نن بیرته وطن ته ځم، غواړم چې څو پسونه واخلم او پخوانې کارپېل کړم. ته هم دومره پیسې لرې چې مکې معظمې ته ولاړ شې. هټۍ وال شیبه غلې و، نورې چاې یې په ګیلاس کې واړولې او شپون ته یې وویل، " تا زما په هټۍ کې یو نوې روح پوه کړه او زه په تا ویاړم . خو ته پوهېږې چې زه مکې ته نه ځم او ته هم بیرته د شپنو ژوند ته نه ځې.
شپون خپلې کوټې ته ولاړو او جامې کالي یې راټول کړل نو درې بوجۍ ترې ډکې شوې. ده اخوا دېخوا وکتل نو د شپنو کسوړه یې ولیده چې له ډېرې مودې یې نه وه لیدلې. ده ترې خپل واسکټ راوویستلو چې یو چا ته به یې ورکړي نو له دې دوه ډبرې راولوېدې. یوریم او تهومیم.
ده ته سپین ږیرې را په زړه شو. ځان ته حیرانه و چې دومره موده یې د هغه خیال هم نه وکړې. داسې احساس یې وکړو چې اوس دې ورته نږدې و. ده خپله کسوړه راواخسته او نور شیان یې پکې ور ومنډل. ښکته ولاړو نو هټۍ وال د دوو سېلانیانو سره په خبرو بوخت و چې په هټۍ کې یې چاې څښلې. د هغه موسکا ورته د خواږو خرڅوونکي د موسکا په څیر ښکاره شوه. داسې موسکا د هغه سپین ږیري په مخ هم وه چې دوه ډبرې یې ورته ورکړې وې. ده د هټۍ وال سره په مخه ښه ونکړل ځکه د نورو

خلکو په مخکې يې ژړا خفگان نه خوښېدل. کسوړه يې په اوږه واچوله او مخ په ښکته روان شو. ده اوس خپلې فېصلې پخپله کولې شوې.
په هغه ودانۍ کې ناست انگرېز د يو کيميا گر په لټون سفر ته راوتلې و. ده د خپل پلار ټوله شته مني د کيميا گرۍ د فن په زدکړه خرڅ کړې و او اوس يې په يو کتاب کې ولوستي و چې يو عرب په دې کې بريالې شوې و چې سره زر جوړ کړي. هغه اروپاي ملکونو ته هم تللې واو داسې ويل کيده چې عجيبه ځواک يې لرلو او عمر يې دوه سوه کاله و. ده هر فلز په سرو زرو بدلولې شو او د الفيوم په نخلستان کې اوسېدو. د دې ودانۍ نه بهر د انگرېز لپاره د يوې قافلې تابيا کيده.
دننه د څاروو د مرداریٔ او د خولو بوي خپور و. خوانگرېز دا هر څه زغملي و او د مهمو کتابونو په مطالعه يې ځان بوخت کړې و. يو ځوان عرب هم د خپل درونډ پېټي سره هلته تم و او له اروپايي يې پوښتنه وکړه چې دې چرته روان و. انگرېز ورسره په سمه خله خبرې ونکړې. ده وليدل چې عرب د هسپانوي ژبې يو کتاب را وويستو او په ولوستلو بوخت شو. انگرېز چې وليدل نو فکر يې وکړو، دا ښه خبره ده چې زه هم په هسپانوي پوهېږم ، که دې هم الفيوم ته روان دې نو په لاره ورسره خبرې کولې شم.
هغه ځوان چې پخوا شپون و، د تېرو دوو کالو نه هم هغه کتاب ولوستلو چې په سر کې يې د جنازې خبره ليکلې وه. تر اوسه يې څو پاڼې ولوستې وې. ځان سره يې وويل، ما د بلورو تجارت د پرېښودو په اړه سوچ نه و کړې خو اوس د خزانې په لټون راوتلې يم. داانگرېز راسره سمې خبرې نه کوي، که نه ملگرتيا به يې کړې وې. ده کتاب بند کړو ځکه نه يې غوښتل چې د انگرېز پيښې وکړي. ده د خپلې کسوړې نه دوه ډبرې راوويستې او په لاسونو کې يې واړول.
انگريز وويل، " يوريم او تهوميم" ځوان هغه ډبرې ژر پخپلې کسوړې کې کينودې او وې ويل، " دا د پلورلو لپاره نه دي" انگرېز ځواب ورکړو، " دا دومره مهم هم نه دي، د بلورو په تيږو کې وي. د بلورو تيږې په زرگونو او په لکونو په شمير موندل کيږي. زه خبر نه ووم چې دا ډبرې په دې سيمه کې هم وي." بيا يې خپل جيب نه هم هغسې تيږې راوويستلې. " دا ډبرې سپيڅلې گڼل کيږي او مسيحي پادريان يې د سرو زرو په تختو کې لگوي او په غاړه يې اچولې وي."

ځوان خوشاله شو، "ته په شګون باور لرې؟"انګرېز وویل، " په ژوند کې هر څه شګون وي" د دوي خبرې د يو چاغ عرب په راتګ پاې ته ورسيدې چې دوي ته يې د الفيوم د قافلې د تګ خبر ورکړو. ځوان وويل، " زه خو مصر ته روان يم" عرب وويل، " الفيوم په مصر کې دې، ته څنګه عرب يې؟ هغه سړې ولاړو نوانګرېز ترې پوښتنه وکړه، " ته هم د کيميا ګر سره ليدو ته روان يې؟" ځوان وويل، " زه د يوې خزانې په لټون يم" خو ژر پخپلې خبرې پښيمانه شو.انګرېز د ده خبرې ته څه پام ونکړو "او وې ويل، " زه هم په يو لحاظ دا کار کووم

بهر د قافلې د تګ لپاره اوښانو ته پړې اچول شوي و. يوږيره ور چې "سترګې يې تورې وې، دوي ته وويل، " زه د کاروان سالار يم

په دې قافله کې د سفر لپاره دوه سوه سړي، ښځې او ماشومان راټول و، څلورسوه اوښان، اسونه، نورڅاروي او مارغان هم و. ډېرو سړو سره تورې او ټوپکې وې او دومره شور و چې سالار به خپله خبره څو وارې تکرار کړه. بيا د خوندي توب لپاره په زوره دعاګانې وشوې او د نغارې په يو درز سپاره روان شول. هغه ځوان اوانګرېز پخپلو اوښانو کېناستل . دانګرېز په اوښ د کتابونو ډک صندوقونه هم بارو. کاروان ختيځ لوري ته روان و. هر سهار به يې سفرپېل کړو. د غرمې به پړاو و او ماځيګر به بيا .روان شو

هغه ځوان اوس په صحرا کې نويو شيانو ته کتل او يا به په کتاب بوخت و. يو ساربان ورته وويل، " زه څو وارې د دې شګلنو زمکو نه تېرشوې يم. صحرا دومره لوې وي چې انسان ته پکې ځان ډېرکوچنې ښکارې." ځوان غلې و او هم هغه هوا يې احساسولې شوه چې د تعريفه د کلا په سر يې احساس کړې وه. ده د خپلو پسونو او د تجار د لور په اړه چرت وهلو چې په څه حال به وي. اوس د کاروان سفر د ده مکتب و ځکه په صحرا کې .يواځې شګه نه وه، کله کله ډبريني غونډۍ هم ښکارېدې

يو وخت د کاروان مخ ته لويه غونډۍ راغله نو دوي ترې تاو شول او په مخ ولاړل. د څاروو پښې به په شګه ارام وې او دوي به د تګ پر وخت هڅه کوله چې په ډبرو پښې کې نه ږدي. کله کله په اوچې مالګې پوښلې جهيل به ښکاره شو نو د څاروو ګامونه به ګړندي شول. ساربان او نورکسان به له اوښانو او اسونو ښکته شول چې دوي له هغه ځاې ژر ولاړ شي. کله چې سهار به يو ستورې وليدل شو نوپوهېدل چې دوي د اوبو او د

کجورې ونو ته نږدې دي. ځوان اوس خپل اوښ په ښه توګه روانولې شو او ده سره یې ملګرتیا شوې وه.
کله به په لاره د یو بل کاروان سره مخ شول. هغه وخت دوي به یو بل ته داسې شیان ورکول چې دوي سره اضافه و یا نه به و. کله کله به په تورو جامو کې مخ پټ کسان په اوښانو یا اسونو سپاره راڅرګند شول او د کاروان سره به یې مزل کوو بیا به یې درک نه و. دا هغه بدوان و چې د کاروان ساتنه یې کوله. په صحرا کې هم غله او وحشي قبایل اوسېدل. د شپې به ساړه و او دوي به د اور چاپېره ناست و.
یوه شپه ځاروان خلکو ته وویل چې په قبایلو کې د جنګ اوازه ده. انګرېز پوښتنه وکړه،" ایا مونږ په خطر کې یو؟" ځاروان وویل، " څوک چې یو وارې صحرا کې داخل شي نو بیرته نشي تلې" ځوان هغهانګرېز ته ډاډ ورکړو چې مونږ که هر څومره اخوا دېخوا ولاړ شو او لاره ورکه کړو، اخر خپل منزل ته رسېږو" یوه شپه دوي دواړو له خوب نه ورتلو او د پړاو چاپیره یې قدم وهلو. ځوان هغه ته د خپل ژوند کیسه وکړه. انګرېز ورته د کیمیا او د فلز معلومات ورکړل. ده تړې کتابونه وغوښتل او څو ورځې دا یې ولوستل. بیا یې بیرته ورکړل.انګرېز تړې وپوښتل، " څه دې "تړې زده کړل؟" ځوان وویل، "دا ټول معلومات ډېر ساده دي
د الفیوم نخلستان ته په رسېدو ځوان حېرانه پاتې شو. دا ځای د هسپانیې د یو ښار نه هم لوې و. ټول ځای د کجورو په ونو پټ و چې شمېره یې پنځوس زره وه، پکې درې سوه کوهیان و او منځ کې بې شمېره خېمې ټک وهلې وې. انګرېز وویل، دا خو د الف لیلا د داستان په څېر ځای دې، دلته قبایل به راباندې حمله خو ونکړي؟" ځاروان وویل، نخلستان د تل لپاره د امن ځای وي دلته زیات تر ښځې او ماشومان اوسېږي، د قبایلو جنګونه په صحرا کې کیږي. نخلستان د پناه ځای وي" د جنګ د خطر له کبله د دې قافلې خلکو ته د استوګنې لپاره ښه ځای ورکړې شو. ټولو ته اعلان ووشو چې خپله وسله دې د ساتونکي قبیلې سردار ته وسپاري. په نخلستان کې د پوځي او د جنګیالي لپاره ځای نه و. ځوان ولیدل چېانګرېز یوه طفنچه له خلتې راوویستله او سردار ته یې وسپارله.
دوي ستړي و نو په بېلا بېلو خېمو کې ویده شول. د ځوان سره پینځه نور صحراې ځوانان و چې په بل سهار له خېمې بهر یې ترېنه د ښارونو کیسې اورېدل غوښتې. ده د خپل شپانه توب ژوند کیسه وکړه او د بلورو د هټۍ

خبره يې پېل کړې وه چېانګرېز ورپسې راغلو او وې ویل" زه د ډېر وخت نه د کیمیا ګر په لټه یم خو پیدا مې نکړو. ته راسره مرسته وکړه" بیا دوي ټوله ورځ ګرځېدل خو اخر د يو کوهي سره نږدې کېناستل. ځوان ورته وویل چې چا نه به پوښتنه وکړو خو انګرېز نه غوښتل چې خلک ترې خبر شي. وروسته يې وومنل چې ځوان به له چا په عربي پوښتنه وکړي. انګریز مایوسه شو خو ځوان ورته وویل، " زه هم د کیمیا ګر په اړه نه ووم خبر، له تا مې واورېدل، ممکن په دې نوم يې څوک نه پېژني" انګرېز وویل، " ښه نو بیا داسې وکړه چې له دوي پوښتنه وکړه چې دلته د ناروغانو درملنه څوک کوي"؟
ده يوې میرمنې ته چې له کوهي يې خپل مشک ډکوو پوښتنه وکړه. هغې ورته وویل چې د داسې سړي په اړه يې څه نه دي اوریدلي خبردارې يې ورکړو چې په تور لباس کې ښځې واده وي او پردې سړې دوي سره خبرې نشي کولې او پکار ده چې دې د هغوي د روایاتو درناوې وکړي.

ډېرې ښځې په تورو جامو کې د اوبو لپاره راغلې خو د انګرېز په ټینګار هم ځوان له هغوي سره خبرې ونکړې. يو سړې راغلو نو ده ترې پوښتنه وکړه. هغه وویل، "زمونږ علاج خداې پاک کوي" هم دغسې ډېرو سړو ورته سم ځواب ورنکړو. اخر یوه ځوانه ښځه راغله چې منګې ورسره و او تورې جامې يې نه وې اغوستې. ځوان چې د هغې تورې سترګې ولیدې نویوې بلې نړۍ ته يې کډه وکړه. د مینې او د ښایست نړۍ ته.
هغه فاطمه نومیده او ددې د پوښتنې په ځواب کې يې وویل، " هغه سړې د نړۍ له هر راز نه خبر دې او د صحرا د جناتو سره هم خبرې کولې شي" . بیا یې یو خوا ته اشار وکړه چې دې هلته اوسیدو
په بله ورځ ځوان بیا د هغه کوهي په غاړه ناست و او په دې حېرانه شو چې انګرېز هم هلته و او د صحرا خوا ته ځیر و. ده ته يې د کیمیا ګر سره د ملاقات کیسه وکړه. " ده رانه پوښتنې وکړې چې ما کله د فولاد نه سره زر جوړ کړي و، ورته مې وویل چې هم دغه چل ترې زده کول غواړم. ده راته وویل چې کوشش کوه او همت وکړه. انګرېز ډېر مایوسه و چې زما د ټول سفر پایله دا وه؟
ځوان ورته وویل، ښه ده نو کوشش کول پکار دي. انګرېز ولاړو نو فاطمه راښکاره شوه. منګې يې ډک کړو نوځوان ورته وویل، "زه تا سره واده

کول غواړم." د هغې له لاسه منګي ولوېدو او ټولې اوبه ترې وبهېدې.
ورته يې وويل چې دې د خزانې په لټون راوتلې دې او جنګ که هر څو بد
شې دې خو د ده لپاره ښه وه چې خپله مينه يې وموندله. فاطمې وويل، "
.جنګ به يوه ورځ ختم شي." هغې منګې بيا ډک کړو او روانه شوه
په راتلونکو څو ورځو کې ځوان به هره ورځ کوهي ته تلو او د فاطمې
سره يې خبرې کولې. ده اوس نه غوښتل چې مصر ته ولاړ شي خو هغې
ورته وويل چې دی دی خپل خوبونه ريښتيا کړي او دا به يې انتظار کوي.
انګرېز د خپلې خېمې مخ ته يوه بټۍ جوړه کړې وه چې پکې هر وخت اور
.بلېدو. په دې اور به يو شفاف مرتبان ايښې و
ځوان به صحرا ته ورتلو او يوه ورځ د کجورو د ونو نه اخوا په شګلنو
تيړو کې يې صدف وليدل. ده سوچ کوو دا زمکه به يو وخت د سمندر په
تل کې وي. بيا پخپل سر يې د حرکت احساس وکړو نو اسمان ته يې
وکتل. هلته دوه باز په الوت و. دې يو څه خوب وړې غوندې شو او وې
ليدل چې يو باز په بل حمله وکړه. هم هغه وخت ده پخپل تصور کې يو
پوځ وليدو چې د تورو سره په نخلستان کې را دننه شو. دې هيښ شو.
غوښتل يې چې دا انځور له زهن نه وباسي. د سپين ږيري خبره يې په
.زړه شوه چې شګون ته پام کوه
دې بېرته د کجورو ونو ته ولاړو او نخلستان ورته خوندي نه ښکارېدو.
يوې ونې سره ځاروان ناست و چې په ليدو يې ورته وويل، يو پوځ را
روان دې، ما د خوب په حالت کې دا پوځ وليدو" ده ورته وويل، صحرا د
انسان زړه روښانه کړي، ته بايد د قبيلې سردارانو ته حال وواې"   ځوان
وويل، دوي به را پورې ملنډې وهي" ځاروان وويل، " دوي صحراي خلک
"دي او په شګون پوهېږي
د نخلستان په منځ کې ځوان د سپينې خېمې ساتندوي ته ولاړو او وې ويل،
" ما په صحرا کې شګون ليدلې دې " ده ورته څه وونه ويل او دننه
ولاړو. کله چې را بهر شو نو سپين او طلاي عرب لباس اغوستې يو
.ځوان ورسره و. ځوان ورته د باز اود پوځ په اړه وويل
په هغه شپه سپينه خېمه کې ډېر خلک راټول و. ځوان چرې د داسې ځاې
تصور هم نه وکړې. په فرش قيمتي قالينې غوړيدلې وې او په لاس جوړ د
سرو زرو فانوسونه پکې ځوړند و چې شمعې پکې بليدې. د خېمې په بل
سر کې سرداران ناست و او شا ته يې د زري کار بالښتونه و. خدمت

ګارانو به د مېوې او د چایو ډک طشتونه، چیلمونه ورته کېښودل. هلته اته سرداران ناست و او ځوان ټولو ته وکتل چې مشر به یې څوک وي. هغه د دوي د پوښتنو ځوابونه ورکول او د خپل خوب په اړه یې وویل.
ټولو د یو بل سره په داسې عربي خبرې کولې چې دې پرې نه پوهیدو. بیا یو سپین ږیرې ورته وموسېدو، " دوه زره کاله پخوا یو کس خوبونه لیدل، هغه خپلو ورونو په کوهي کې واچوو. زمونږ تجارانو دې مصرته یوړواو هلته دې مریې شو. د ده نوم یوسف علیه السلام و. ده د فرعون د خوب تعبیر وښودلو. مصر یې د قحطۍ نه وژغورلو. دې هم له نااشنا وطن هلته ورغلې و او ښاي ستا د عمر و. مونږ د صحرا د روایاتو درناوې کوو او هیڅوک نخلستان کې جنګ نه کوي. مونږ د خپل دښمن سره لوز نامه کړې ده خو سبا به دا فسخ کړو. هیڅوک به په نخلستان کې وسله نه ګرځوي خو سبا ټوله ورځ به مونږ د وسلې سره د خپل دښمن څارنه کوو. د دښمن د لسو کسانو په وژنه مونږ تا ته د سرو زرو یوه ټوټه انعام کې درکوو. خو که سبا ماښامه پورې هیڅ ونه شول نو یوه وسله به په تا وکاروو.
ځوان له خېمې راووتلو او د څوارلسمې سپوږمۍ ته یې وکتل. دې پخپلو خبرو پښیمانه نه و. تر اوسه یې ژوند لکه د یو جوارې تېر کړې و. که سبا دې ووژل شو نو مانا یې دا وه چې خداې پاک د ده راتلونکې بدلولو ته تیار نه و. دې د نورو شپانو نه ښه و چې خلیج نه پورې راغلو او دومره لویه صحرا یې ولیده، فاطمه یې ولیده. ناڅاپه دوړې باد شوې او د اس د پښو درزا ده ته ډېره نږدې ودرېده.
د ده مخ ته یو ډېر تکړه اس ولاړ و چې وربانډې په تور لباس ، تورپټکې، په تور نقاب پټ مخ سړې ناست و. د ده په اوږه یوباز ناست و. ده خپله توره راوویستله چې د سپوږمۍ په رڼا کې وځلېده. وې ویل، " چا د بازونو د پرواز د مشاهدې جرات وکړو؟ د ده غږ ډېر لوړ و او انګازه یې هرې خوا ته خپره شوه. ځوان وویل، " ما دا جرات کړې دي" او د تورې د ګوزار خوړلو لپاره یې خپل سر ټیټ کړو. خو هغه سړي خپله توره ښکته کړه او د دې څوکه د هلک د تندي سره ولګیده. د هغه له تندي د وینې یو څاڅکې پر زمکه پریوتو.
سپورغلې و خو بیا یې وویل، " تا ولې د مارغانو د پرواز مشاهده وکړه؟"
ځوان وویل، " ما هم هغه څه ولیدل چې مارغانو راته ښودل ، دوي

نخلستان ژغورل غواړي" سړي وويل، " خداې چې څه غواړي، هغه کوي، ته څوک يې چې دا بدلول غواړې؟" ځوان وويل، " کوم خداې چې پوځونه جوړکړي دي، باز يې هم جوړکړې دې او ما ته يې د باز ژبه راښودلې ده. " سړي د ده له تندي توره ليرې کړه او وې ويل، " د خپلې وړاند وېئنې سره احتياط کوه، کله چې څه وليکل شي نو د هغې د بدلولو لاره نه وي" ځوان وويل، " ما يواځې پوځ وليدو، د جنگ پايله مې نه ده ليدلې" سړي ترې پوښتنه وکړه چې په صحرا کې يې څه کول نو ده ورته د خپل خوب خبره وکړه. هغه خپل اس تاو کړو نو ځوان ورته په چيغه وويل، " ته کوم ځاې اوسېږي؟ " سړي جنوب ته اشاره وکړه نو ځوان .پوهه شو چې ده کيميا گر سره يې ملاقات کړې و

په بل سهار د الفيوم په ونو کې دوه زره وسله وال کسان ځاې پر ځاې و او له غرمې وړاندې په افق پينځه سوه قبايل راښکاره شول. په ظاهره دوي بې وسلې ښکاري۳ېدل او د نخلستان په منځ کې لوې سپينې خېمې ته ولاړل. خو د رسېدو سره يې له خپلو تورو جامو ټوپکې او تورې راوويستلې او په تشه خېمه يې يرغل وکړو. د نخلستان سړو دوي له هرې خوا گيرکړل او په نيم ساعت کې يې ټول ووژل. يوسالار يې پاتې شو او هغه د مشر سردار مخ ته يې يوړو نو ترې پوښتنه وکړه، " تاسو ولې د نخلستان روايت نه سر غړولې و؟" ده وويل، " زما خلک اوږي تږي او ".ستړي و، غوښتل مو چې د بل جنگ نه وړاندې دا نخلستان ونيسو

د يرغل کوونکو سالار د کجورې د يوې ونې سره غرغره کړې شو. مشر هغه ځوان راوبللو او د سرو زرو پنځوس ټوټې يې ورته ورکړې. بيا يې وويل د يوسف عليه السلام په شان ته د مشير په توگه مونږ سره کار کولې "شې

کله چې د ماښام لومړی ستورې راښکاره شو نو ځوان جنوب لورې ته روان شو. هلته يوه خېمه ولاړه وه او ځينو لاروو ورته وويل چې په دې کې پېريان اوسېدل. خو دې د خېمې نه بهر په انتظار شو. کيميا گر په اس راښکاره شو چې په اوږو يې مړه بازان راالخستې و. د ده په ليدو يې .ورته وويل، چې دې بايد هلته نه وې

دې د اس نه راښکته شو او ځوان ته يې دننه راتلو اشاره وکړه. هغه خېمه هم د نخلستان د نورو خېمو په څېر وه. ځوان اخوا دېخوا وکتل خو هلته نه بټۍ وې او نه اوزار. د کتابونو څو ډېرۍ، د ډوډۍ پخولو شيان او يوه

قالینه پر زمکه هواره وه چې مرموز انځورونه پرې جوړ و. کیمیا ګر ورته وویل، " کېنه، مونږ به یو څه څښنو او دا بازان به وریتوو." ځوان په زړه کې کرل رېبل چې ایا دا هم هغه بازان و چې ده په اسمان کې لیدلي و؟ خو هیڅ یې وونه ویل. اور بل شو او ځو شیبې وروسته خېمه د پخلي له خوشبوي ډکه شوه.

ځوان پوښتنه وکړه چې کیمیا ګر ولې د ده سره لیدل غوښته نو هغه ورته د شګون وویل او دا چې هوا ورته ویلي و چې د خزانې د تر لاسه کولو لاره به ورته ښاي. ځوان وویل، " ما خپله خزانه تر لاسه کړې ده، زه یو اوښ او د سرو زرو پنځوس ټوټې لرم او پخپل وطن کې به ډېر شته من کس یم" هغه ورته وویل، " دا هر څه خزانې پورې هیڅ اړه نه لري. ته خپل اوښ خرڅ کړه او اس واخله ځکه اوښ په زرګونو میله سفر کوي او نه ستړې کېږي خو یو وارې خپلې ګونډې پر زمکه کېږدي او مړ شي. اس داسې نه دې، تا ته د هغه ستړیا ښکاري او هم هغه هومره کار ترې اخلې، کله چې امري هم ته ترې خبریږې "

په بله شپه ځوان په یو اس سپور د کیمیا ګر خېمې ته راغلو چې د ده په لیدو په یو ټوپ پخپل اس سپور شو. د ده په اوږه یو باز ناست و، ځوان ته یې وویل " په صحرا کې هرځاې چې دې ژوند لیدلو نو راته وایه، هم هغه خلک خزانه موندلې شي چې په صحرا کې د ژوند نښې لیدې شي". ځوان وړاندې او کیمیا ګر ورپسې نیم ساعت روان و. یوې تیږې سره د ځوان اس ورو شو نو کیمیا ګر ټوپ کړل، د یو ډبرې سره په سوري کې یې لاس دننه کړو او څو شېبې یې د څه شي سره کشمکش و، بیا یې یو تور ښامار له لکۍ نیولې راویستو.

د دې تور ښامار زهر انسان په یوه شیبه کې وژلې شي او ځوان خبر و چې کیمیا ګر به یې په سوري کې چیچلې وي خو د ده په مخ د تکلیف احساس نه و. دې خپل اس ته ولاړو، توره یې راواخسته او د دې په څوکه په شګه یې یوه دایره جوړه کړه. کله چې مار یې په دې دایره کې یې کېښودو نو هغه ارامه شو. ځوان ته یې وویل، " دې مار تا ته په صحرا کې د ژوند شګون ښکاره کړو او زه د دې په لټون ووم.

ځوان اوس نارامه و، " زه په نخلستان کې اوسېدل غواړم، دلته فاطمه ده او زما لپاره د خزانې نه کمه نه ده. که زه پاتې شوم نو څه به وشي؟" کیمیا ګر ورته وویل، " ته به د نخلستان مشیر شې، ډېر مال ،پسونه او

اوښان به ولړې، فاطمې سره به واده وکړې او د صحرا د ژوند سره به بلد شې. بل کال تا ته به هغه خزانه را یاده شي. تا ته به هر وخت یو شګون د دې لاره ښاي خو ته به نه ځې. ته به هره شپه اخوا دېخوا ګرځې او فاطمه به درته خفه کېږي چې د هغې له کبله تا خپل لټون پرېښودو. بیا ته به خبرېږې چې ستا خزانه ورکه ده. ته به شګون نشې تر لاسه کولې او کله چې قبایلي سرداران دا ووینې نو تا به د خپلې عهدې نه وشړي. خو ته به یو لوې تجار یې او هر وخت به دا چرت وهې چې تا ولې د خپل بخت ملګرتیا ونکړه خو بیا به ډېر ناوخته وي" ځوان وویل، " زه به سهار تا سره ځم"
د سپېده چاودې نه دوه ساعته وړاندې ده په خېمه کې یو هلک ته وویل چې دې د فاطمې خېمې ته دې بوځې. په بدل کې یې ورته د سرو زرو یوه ټوټه ورکړه. هلته په رسېدو یې وویل چې فاطمې ته د ده پیغام ورکړي چې دې ورته په انتظار و او یوه بله د سرو ټوټه یې هم ورله ورکړه. دې د فاطمې سره د کجورو ونو ته ولاړو. دا د نخلستان د اصولو سرغړونه وه خو ځوان اوس دومره پرواه نه ساتله. فاطمې ته یې وویل چې دې مصر ته روان و خو بیرته به راشي ځکه ده ورسره مینه لرله. هغې ورته وویل چې دا به یې لاره څاري، د صحرا ښځې تل په انتظار وي.
کیمیا ګر هغه ځوان ته په لاره وویل، " څه چې دې شا ته پرېښي وي د هغې په اړه سوچ مه کوه." ده خپل باز د ښکار لپاره واستولو چې پخپلو پنجو کې به یې سویه او مارغان راوړل. دا به یې د ډوډۍ لپاره په اور وریتول. په اوومه ورځ دوي د شپې پړاو وکړو نو کیمیا ګر ورته خپله د اوبو بتکه ورکړه، " ته د خپل سفر په وروستي پړاو کې یې." ځوان وویل، " تا راته یوه خبره هم را ونه ښودله، تا ته ولي کیمیا ګر وای؟" هغه وویل چې دا علم یې د خپل پلار نیکه نه زده کړې و خو ده سره زر نه جوړول. د کاینات د تخلیق په راز ځان خبر کړه او د دې لپاره د خپل د زړه غږ واوره. راتلونکي دوه ورځې دوي په خاموشۍ له صحرا تېریدل ځکه په دې سیمه کې خونړي جنګونه روان و. کله کله به یې په افق وسله وال کسان ولیدل او د ځوان په زړه کې به وېره پیدا شوه خو کیمیا ګر ورته ویلي و چې د خپل زړه پوهه لوې کار و.
په بله ورځ د قبایلو درې کسان په دوي ورپېښ شول، وې نیول او پوښتنه یې ترې وکړه چې هلته یې څه کول. کیمیا ګر وویل، " زه د خپل باز سره

ښکار ته راوتلې یم." دوي له اسونو راښکته او تالاشي کړل. د ځوان نه یې پوښتنه وکړه، چې ولې دومره سره زر ورسره و. ده وویل چې د مصر اهرامونو ته روان و او دایې د لارې خرڅ و. د کیمیا ګر په شیانو کې د بلورو په یو بوتل کې مایع وه چې د چرګې د اګۍ نه لږ لوې د ژیړ رنګ شیشې اګۍ پکې ایښې وه. هغوي ته یې وویل چې دا مایع د کایناتو یو جز و او هر څوک چې یې وڅښي هغه ناروغه کیږي نه. د دې شیشې یوه ټوټه هریو فلز په سرو زرو بدل کړي. عربانو په دې خبره وخاندل او کیمیا ګرهم په خندا شو. دوي ورته د سفر اجازه ورکړه.

لږ وړاندې ولاړل نو ځوان ترې پوښتنه وکړه چې تا ولې هر څه هغو کسانو ته وویل. کیمیا ګر وویل، " تا ته یو ساده درس ورکولو لپاره. کله چې تا کې ډېر جوهر وي او نورو ته یې واې نو هیڅوک درباندې باور نه کوي."

یو بل ځاې بیا د قبایلو سره مخ شول چې دوي یې وړاندې نه پرېښودل خو کیمیا ګر ورته وویل دوي ډېر لیرې نه ځي. د اهرامونو نه د دوو ورځو مزل پاتې و چې ځوان وویل ډېر ژر به مونږ له یو بل بېل شو نو خپل علم دې راته وونه ښودلو. کیمیا ګر ورته وویل، " ستا له وړاندې نه ډېر څه کیمیا زده دي. د شګې نه یو سیپۍ راواخله او غوږ ته یې ونیسه نو د سمندر غږ به اورې."

په بله ورځ څو پوځیان په اسونو سپاره راښکاره شول او دوي یې خپل مشر ته بوتلل. هغه ورته وویل، " تاسو جاسوسان یئ! کیمیا ګر وویل، مونږ مسافر یو او زه د خپل ملګري لار ښود یم چې کیمیا ګر دې او ستا قبیلې لپاره یې ډېر مال راوړې دې" د ځوان کسوړه یې راښکله او د سرو زرو ټوټې یې ترې راوویستې او مشرته یې کېښودې. هغه دا واخستې او پوښتنه یې وکړه چې کیمیا ګر څوک وي؟ ده ورته وویل، دې د فطرت او نړۍ نه خبر وي او که وغواړي نو ستاسو دا پوځي مرکز د بادو په زور ورانولې شي. ټولو وخاندل. سردار وویل " زه دا لیدل غواړم" کیمیا ګر وویل، د ده درې ورځې پکارې دي چې ځان باد کړي" ځوان په وېره و او چې بهر راووتلو نو کیمیا ګر ورته وویل، دوي ته خپله وېره مه ښکاره کوه. عربانو د دوي اسونه واخستل او نور یې پرې غرض ونکړو. ځوان وویل اوس به څه کوو ؟ زما ټوله شته مني تا دوي ته ورکړه. کیمیا ګر وویل، "هو د دې په بدل کې مو درې ورځې ژوند واخستو. مونږ عربان

په یو شي باور لرو چې یوه پیښه دوه وارې نه کیږي، که دوه وارې ووشي نو بیا دریم وارې هم کیږي. تا دوه وارې خپل شته د لاسه ورکړي دي. ".کېدېشي دریم وار هم داسې ووشي
لومړې ورځ تېره شوه او شا و خوا جنګ په زور روان و، ډېر ټپیان یې مرکز ته راوړي و. ځوان د کیمیا ګر په لټون صحرا ته ولاړو چې باز ته یې ډوډۍ ورکوله. له ده یې وپوښتل چې خپل ځان به څنګه په باد اړوي. هغه وویل، دا نړۍ د خداې پاک مادي اړخ دې او کیمیا ګر د دې روحانې اړخ نه هم خبر وي" په بله ورځ ځوان په یوې غونډۍ وختلو او ټوله .غرمه یې د صحرا او د خپل زړه اوازونه اورېدل
په دریمه ورځ د قبایلو مشر د خپلو نورو ملګرو سره هغې غونډۍ ته ولاړل. ځوان ورته د کېناستو وویل. ده افق ته کتل او د صحرا سره یې خبرې کولې چې دې فاطمې سره لیدل غواړي او د هغې لپاره باید دې ځان په هوا بدل کړي. صحرا ورته وویل، زه به شګه درکړم خو هوا سره خبره وکړه. ده هوا ته وویل، زه ستا په شان کېدل غواړم چې خپلې محبوبې ته ځان ورسوم. هوا د ده په مخ ولګېدو او شګه یې راوالوزوله. څو شیبې وروسته دا په طوفان بدل شو او لمر په شګو کې پټ شو. پوځې .مرکز اوس نه ښکارېدو
د صحرا خلکو دا باد پېژندلو او ورته یې سموم ویل. د پوځیانو اسونه هنړیدل او د دوي وسله په شګو ډکه شوه. د جنګیالو مخونه په نقاب پټ و خو د دوي له سترګو وېره ښکارېده. سردار وویل ، "باید دا پاې ته ورسېږي" خو ځوان اوس د لمر سره خبرې کولې. په صحرا کې خېمې له پړیو اوشکېدې، څاروي وتښتیدل او د غونډۍ په سر ټولو د یو بل لاسونه نیولي و چې هسې نه والوځي. ځوان د محبت په مټ د کایناتو له روح تېر .شو او وپوهېدو چې د ده روح د هغه برخه شو
د سموم باد داسې راغلو چې هغه پوځې مرکز یې تباه کړو او څو کاله وروسته هم خلکو دا کیسه یو بل ته کوله چې یو عرب خپل ځان د یو زوره ور سردار مخ ته په هوا بدل کړې و. کله چې باد ودرېدو نو هر چا د ځوان د لیدو هڅه کوله چې اوس د مرکز سره نږدې یو ساتندوې سره ولاړ و. خلک ترې په وېره و خو دوه کسان موسېدل. کیمیا ګر او هغه سردار. په بله ورځ سردار دوي سره یوه ډله وسله وال بدرګه واستول او دوي ټوله ورځ سفر وکړو. ماښام دوي یو کلسیا ته ورسېدل نو کیمیاګر له اس ښکته

شو. هغه بدرګه ډله بېرته واستوله او ځوان ته یې وویل، له دې ځای نه وړاندې به ته یواځې سفر کوې. اهرام اوس د دریو ساعتو په مزل و.
ده د کلیسا دروازه وټکوله او یو پادري راښکاره شو. هغه سره یې په عبراني ژبه څو خبرې وکړې او ځوان ته یې وویل، " ما د دوي په پخلنځې کې د کار اجازه واخسته" بیا دوي د کلیسا شا ته جوړ پخلنځي ته ولاړل. کیمیا ګر په یو انغري کې اوربل کړو او پادري ورته لږ فولاد راوړل چې ده د اوسپنې په یولوښي کې په اور کېښودو. کله چې دا ویلې شو نو کیمیا ګر د خپلې کسوړې نه د ژیړ رنګ اګۍ راوویستلې او په موم کې تاو شوې د وېښتو په شان نقریي تار پکې ورواچول. دا هر څه په سور رنګ واوختل نو لوښې یې له اوره ښکته کړو او د پادري سره یې د جنګ په اړه خبرې پیل کړې.
پادرې وویل ددې جنګ له کبله قافلې په غزه کې ایسارې دي خو د خدای امر به په ځای کېږي. کله چې لوښې سوړ شو نو ځوان هک پک پاتې شو. په هغې کې سره زر پراته و. ځوان پوښتنه وکړه، " دا زه زده کولې شم؟" کیمیا ګر وویل، " دا زما قسمت و، ستا نه، خو دا مې ځکه درته ښودل چې هر څه امکان لري" ده هغه سره زر په څلورو برخو ووېشل، یوه یې پادري ته ورکړه چې د زایرینو خدمت یې کړې و. بله یې ځوان ته ورکړه چې د ده ټول سره زر یې سردار ته ورکړي و. دریمه یې ځان سره وساتله او څلورمه یې پادري ته ورکړه چې د ځوان لپاره امانت وساتي او چې کله یې پکار وي ورته ورکړي.
ځوان څو ساعته نور په صحرا کې روان و او د خپل زړه خبره یې اورېده. کیمیا ګر ورته وېلي و چې کوم ځای ستا زړه درته ووای هم هلته به خزانه وي. د یوې غونډۍ په سر چې وورسېدو نو اهرام ورته ښکاره شول . دې په ګونډو شو او د خدای په شکر یې وژړل. بیا یې پام وکړو چې کوم ځای د ده اوښکې توې شوې وې هلته یوه توره ډمبره (غالبوزه) تاوېده. دا یو ښه شګون و.
ده هم هلته کنستون پیل کړو. خو د ټولې شپې د کنستون نه وروسته هم څه یې ونه موندل. د ده لاسونه تناکي شول او په خاورو کې یې یوه لویه تیږه مخ ته راغله. ناڅاپه په تیاره کې څوکسان راښکاره شول او له ده یې پوښتنه وکړه، چې هلته یې څه کول. دې له وېرې غلې و او هغو کسانو د ده تالاشي واخسته نو په کسوړه کې یې سره زر وموندل. دوي وویل ښاي

تا نورسره زر په دې خاوره کې ښخ کړي دي، دا زمونږ پکار دي. ده ته یې د کیندنې امر وکړو خو هیڅ رابرسېره نشول.
د سپیده چاودې پر وخت هغوي د ده په وهلو پیل وکړ او دومره یې ووهلو چې جامې یې وشلېدې او په وینو سور شو. ځوان ته خپل مرګ نږدې ښکارېدو. په چیغه یې وویل، " ما د یوې خزانې لپاره زمکه کیندله" بیا یې دوي ته خپل خوب بیان کړو. د هغو کسانو مشر ورته وویل، " ته بې عقل یې چې په خوبونو باورکوې. دوه کاله پخوا په دې ځای ما یو خوب بیا بیا لیدلو چې زه د هسپانیې یو وران کلیسا ته ځم چې یو شپون د خپلو پسونو سره پکې ویده دې. د کلیسا په منځ کې د مصري شهتوت لاندې یوه خزانه ده چې باید ما تر لاسه کړې وې. خو زه دومره کم عقل نه یم چې د خپل خوب د ریښتیا کولو لپاره له دې لوې صحرا نه تېر شم." دوي ورته په بدو ردو وېیلو ولاړل نوځوان راپاسیدو. د اهرامونو لوري ته یې وکتل چې وریورې یې خاندل. ده هم وخاندل او پوهه شو چې خزانه چرته وه.
څه موده وروسته ځوان د هسپانیې په هغه وران کلیسا کې ملاست و. هغه وخت یې را په زړه شو چې د خپلو پسونو سره هلته ویده کېدو. اوس یو کودال ورسره و. په بله غرمه ده د مصري شهتوت په جرړو کې زمکه وکیندله او نیم ساعت وروسته ده یو هسپانوي صندوق رابرسېره کړو چې له سرو زرو د سیکو او قیمتي ډبرو ډک و. د ده په سر اوس څو کارونه و. په تعریفه کې هغې سپین سرې ته د خزانې لسمه برخه ورکول و. د افریقه نه راتلونکې هوا " لیوانټر" د ده پر مخ ولګېدو چې پکې نه د بدوانو د حملو وېره وه او نه د صحرا خوشبوي و. په دې کې هغه خوشبوي و چې د فاطمې له وجود راوتلې و. ده وویل، " فاطمې زه در روان یم.
" پای